Рік III. Львів, 4. серпня 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 32.

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.
„ПРАВДА"
Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов.
Телефон 4—48.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чвертьрічно 2 зол. 50 сот. Місячно 1 зол
За кордоном: Річно 2 амер. доляри або їх рівновартість.
Поодиноке число коштує 20 сот.

Страшна буря в Галичанові

Дня 25. липня ц. р. навістила Галичанів біля Городка Ягайл. страшна буря, яка шаліла з великою силою двома наворотами. Перший раз по полудни від год. 6—8, а відтак зі здвоєною силою в ночі від год. 10—2. Найстарші люде такої бурі не памятають. Вони оповідають, що щось подібного у своїм життю ще не бачили. Громи один за другим валили в дерева, в стави та в будинки, а люде тремтячи зі страху, сиділи у своїх курних хатинках та дожидали Божого змилування. Руйнуюча сила дикої, розшалілої стихії завалила 11 стоділ, а грубі, крислаті дерева з корінем повиривала. Дві стодоли від грому згоріли до тла. Не обійшлось без великих жертв у людях, худобі і дорібку. Дві дівчини Параню Карапінка і Анну Коновартівну удалося відратувати, а дві поражені громом корови Івана Попка згинули на місци. В поли усе збіже вивалене та скрізь каламутний намул. Тяжкий плач та чорний смуток наляг на Галичанів.

——о——

СТРАШНИЙ ВИБУХ У БЕРЛІНІ

Як писали ми в попереднім числі, в Берліні мав місце страшний вибух у фабриці штучного леду. Вся околиця фабрики покрилася розтрісканими баньками з ацетиліном. Всі фабричні будинки перемінилися в купу румовища. Знимка представляє місце катастрофи в часі ратункової акції вогневої сторожі.

Східно-китайська залізниця під міжнародною контролею

Після найновійших вісток китайський уряд мав доручити совітам предложення, щоби східно-китайську залізницю, сю кість незгоди між Китаем і совітами, віддати під контролю невтральної комісії. Комісія та малаби складатися з представників таких держав, які не є безпосередно заінтересовані справами Далекого Сходу. Така контроля малаби тревати доти, доки не поладналиби дорогою переговорів отсю спірну справу. Предложення се совіти мали відкинути. Не хочуть вони, щоби в китайсько-совітські справи встрявали якісь „непокликані чинники". Після вісток із Відня, до Манджурії виїхали китайські представники враз із президентом східної залізниці Люгунг-Гуаном. Мають вони там переговорювати з бувшим ґенеральним консулем у Харбіні, Мельніковом.

Два тижні у воздусі

Із стейту Люіс Робін у Злуч. Державах прийшла вістка, що летуни Джексон і О'Бріен, які стараються побити останній рекорд видержаности, вдержуються вже два тижні в воздусі. Летуни кажуть, що зуміють удержатися у воздусі ще 500 годин. У скиненій з літака картці летуни повідомляють, що не гадають осідати, поки мотор не перестане працювати.

——о——

Позір на адреси!

На адресах сего числа зазначуємо чорнилом суму залеглої передплати за „Правду" за 1-ий піврік (до 1. VII. 1929 р.) всім П. Т. Передплатникам, яких назвиська починаються від букви Р, С, Т, У, Ф, Х. — У слідуючих числах будуть по черзі зазначувані дальші залеглости. — В ціли оминення неприємних наслідків та непотрібних коштів, просимо негайно вирівнати зазначені залеглости.

Приготовання комуністів до заворушень

Виконуючий Комітет Комуністичного Інтернаціоналу (В. К. К. І.) ухвалив, що день 1. серпня ц. р. має бути днем збільшеної „протибуржуазної" пропаґанди в цілому світі і проголосив його днем проти імперіялістичної війни і капіталістичних держав. В тій цили видав ВККІ наказ комуністичним партіям всіх країв, щоби вони злучили противоєнні демонстрації з політично-революційною боротьбою проти капіталу і фашизму. В тій цили мали комуністи викликати першого серпня демонстрації, повести підготовку по фабриках і викликати уличні заворушення. До того мали притягнути також сільсько-господарських робітників та селян взагалі.

Згідно з цим наказом комуністичні організації розпочали горячкову підготовку по всіх краях. Одначе уряди цих країв, де комуністи робили ці приготування не могли спокійно приглядатися цій переворотовій роботі і завчасу поарештували цих, що приготовляли ці заворушення. І так арештували комуністів у Франції, в Чехословаччині, в Румунії, Мадярщині, Югославії, Болгарії і в Польщі. Хоч день 1-го серпня мав виявити силу комуністів в цілому світі і мав бути переглядом їх сил, то в дійсности він буде лиш свідоцтвом упадку їх впливів серед робітництва і банкроцтва большевизму як такого, навіть тоді, колиб загрожені уряди не протиділали.

Поширюйте „Правду"!

Жидівський плач

Зміст: Як було давнійше. Як є тепер. Що болить галицьких жидів. Голос жидівської преси про наші кооперативи. Що нам дальше робити.

Втерлося було в нас неслушне пересвідчення, що ми, Українці, не спосібні до ніякої торговлі, ні до промислу. У тім неслушнім пересвідченню намагалися вдержати наших селян всякі жидівські гандлярі, склепарі, коршмарі й „міняйли", які розсілися були між нашим народом у кождім кождіськім селі. „Ви, селяни", казали вони, „пильнуйте хлібобробства, пильнуйте плуга й ціпа, бо з того хліб їсьте. А до торговлі й ґешефтів треба жидівської голови".

Слухали такої балачки наші селяни, працювали тільки на ріллі та весь тяжко запрацьований гріш лишали по жидівських сільських крамницях та коршмах. Та не лиш у той спосіб збогачували жидівських купців, що купували в них потрібні в господарстві товари. Крім того давалися їм визискувати себе при продажі збіжжа, худоби масла, яєць дробу та всіх сільських продуктів. Бо як жиди в селі чи містечку змовилися, то жадали за свій товар та платили за сільські продукти такі ціни, які лише самі бажали і висисали в той спосіб всі соки зі села.

Бачили добре той лихварський визиск наші селяни та нічого не робили, щоби перед ним оборонитися.

От зійдуться господарі в неділю, чи під церквою, чи в читальні, понарікають на свою біду та на жидівських піявок, розійдуться і в понеділок знов несуть покладки до Мошка і знов за солену ціну беруть у нього його лихий товар.

Та тепер, зі зростом просвіти по селах инші часи настають для нас. Тепер наші селяни менше нарікають, а більше беруться до поправи своєї долі. Дійшло до того, що вже жиди стають нарікати на свою біду, що кінчиться їх панування по українських селах.

Ось послухаймо, що пише жидівська ґазета „Хвіля" про тую сумну для жидів а корисну для нас зміну. Пише вона таке:

„Положення жидівського купецтва у Східній Галичині, а по части й на Волині погіршується з кождим днем не лише з причини загального застою в торгівлі, з причини господарчої кризи, браку сталого і дешевого кредиту і натиску податкової шруби, але з причини господарчої орґанізації Українців. Бо треба памятати, що краєвий комітет орґанізації українських кооперативів, утворений українськими діячами ще в 1921 р., взявся в останньому часі енерґічно до праці і розбудував сітку господарчих кооператив майже по цілому краю.

Коли перед війною мали Українці у Сх. Галичині всього 557 кооператив, а в тому 391 кредитових, то з початком минулого року мали понад дві тисячі кооператив, а в тому кредитових було лиш 114. Це доказує, що Українці присвячують менше часу і праці кредитовим кооперативам, натомість не перестають орґанізувати господарчо-торговельних кооператив. Бо треба тямити, що перед війною в Галичині майже не було українських сільських кооператив, а тепер Українці мають 1488 сільських кооператив, а разом з молочно-споживчими кооперативами, званими Маслосоюз, 1777.

Коли читаємо, що жидівська людність, яка перед війною в нашому краю мешкала в досить великому проценті на селі, мусить тепер покидати село, то причини треба шукати в українських кооперативах, які повстали і повстають дальше.

Але не лише жиди по селах впали жертвою українських господарчих кооператив: не менше потерпіла жидівська торгівля в малих містечках і більша у більших містах. Може ще не виявляється дуже страта у більших жидівських купців, але дрібна жидівська торгівля в багатьох містечках майже зліквідована, бо українські кооперативи забрали її селянських покупців.

Міських торгівель („Народна Торговля") було перед війною дуже мало, може кільканацять, але тепер є їх 43. Коли зважиться, що Торговлі є до певної міри гуртівнею для сільських господарчо-споживчих кооператив, то зрозуміється, як ту сітку кооператив доцільно розбудовано і як та кооперативна орґанізація Українців силою своєї орґанізації витискає жидівську торгівлю.

Не меншу ролю як сільські і міські кооперативи відіграють кооперативи Маслосоюзу, які займаються молочно-споживчою кооперацією. Перше жиди продавали масло в містах чи висилали його до инших країв. Тепер Маслосоюз сам займається збутом масла, сира і молока в краю і також сам вивозить масло за границю. Перед війною мали Українці лиш 44 молочно-спож. кооператив, тепер мають їх 287, поверх 6 разів більше, як перед війною. Розуміється, що та сильна орґанізація відбилася дуже відемно на жидівській торгівлі. На Волині Українці не мали перед війною майже жадних кооператив. Щойно в 1926 р. взялися під впливом галицьких Українців до зорґанізовання кооп. руху і в 1928 р. мали вже на Волині 185 кооператив. Слабший є ще український кооп. рух на Поліссю.

На протязі одного півріччя 1928 р. зросло число українських кооператив о 215, себто 11.3 проц. З того видко, що орґанізаційний гін не припиняється і мусимо рахуватися з дальшою розбудовою кооп. руху серед Українців, бо по думці їх провідників кооперація веде до унезалежнення українського господарчого життя".

Так ось бачимо, що причиною жидівського занепокоєння та нарікання є те, що українське село скидає поволи зі себе сіть галапасуючої на українськім орґанізмі жидівської лихви.

Не тішимося ми тим, що жидівська торговля упадає. Однак сама справедливість вимагає того, щоби ніякий чужинець не збагачувався над міру потом українського селянина.

А з так гарного зросту української кооперативної — спілкової торговлі виходить наука, що і в торговлі український селянин і без „жидівської голови" дасть собі раду.

Тому пора, щоби кожде українське село перестало нарікати на свою біду, а взялося щиро до боротьби із нею.

Нехай із усіх наших сіл щезнуть жидівські нехлюйні крамнички, а в кождім нехай заложать собі селяни власний кооперативний склеп.

Нехай в цілім нашім краю при купні товарів і при продажі сільських продуктів кождий український селянин держиться засади: „Свій до свого". А тоді для нашого народу усміхнеться краща доля.

——o——

ЛІРВАК-СЕЛЮХ

КНЯЗЕВІ ЦЕРКВИ

(З нагоди Ювилею Преосв. Кир Григорія).

Владико-Князю чверть століття
Переживав Ти всі страхіття,
Які завдали „рідні" руки:
Піддані власні розпинали,
Жовняри — вожда зневажали.

Здавалося — ще тільки хвиля,
Твоєї праці всі зусилля
Покриє чорна — зла темрява
І нечестивих вийде справа.
Здавалося: Твоя корона —
Се річ звичайна се — мамона!

І посумніли добрі духи
І розійшлися прикрі слухи:
Наш Князь і Церква вже упала,
Прийде на нас врагів навала,
І стадо й пастир розійдуться.
Всі добрі плачуть, злі — сміються!..

Та ні! — І стадо все ширшає
І ворогів чимраз меншає,
І Князь і Церква все сильніщі,
Жовняре, вірні покірніщі.
Скріпилась віра, ясно блисла
І влада злого духа присла!

Рівніща стала та дорога,
Що всіх веде до слави Бога.
А все зділала та рішуча
І Бога ласкою могуча,
Що то лихе все одоліла —
Князя і Батька дивна сила!

——o——

Арештування серед комуністів у Львові

У звязку з проголошенням через ВККІ. „протимілітаристичним днем" поліція львівська — по вісткам вчерашних часописів — викрила орґанізації, що підготовлялися до виступу в дні 1. серпня. В одній з фабрик при вул. Ліщинського арештовано 34 зібраних, що радили під проводом Самсона і Тененбавма. При цьому мала поліція сконфіскувати обтяжуючий матеріял.

В понеділок 29. липня львівська поліція перевела ревізію в секретаріяті Сель-Роб-Єдности і в редакції її орґану при вул. Валовій. Пізніше арештовано посла Вальницького, хоч він заступався посольською незайманністю. По одногодинним побуті на поліції його випущено на волю. Ревізії переведено також в льокалю лівиці Польської Партії Соціялістичної при вул. Зиблікевича, де арештовано 23 присутних. Всіх разом у Львові арештовано 36 осіб.

——o——

Зі світа

Домашня війна в Персії.

В останніх днях у Персії розгорілася надобре внутрішня війна. В крівавій битві між правительственними військами і повстанцями, війська уряду понесли велику поразку. Повстанці розпоряджають машиновими крісами і муніцією анґлійського походження. Перські власти перевели цілий ряд трусів у високих урядовців та офіцерів та арештували богато осіб,між ними міністра закордонних справ, міністра фінансів і шефа перської поліції. Всі арештовані є замішані в заговір проти шаха. Вони мали вбити шаха та настановити реґентом князя Фіруесі, а цим самим уможливити поворот на престол прогнаній династії Каіджерів. З Тегерану повідомляють, що там прибув радянський представник та запропонував шахови поміч радянського уряду для здавлення повстання.

Град величини курячого яйця.

Дня 25. липня попол. впав в околицях Кадору в Чехії град величини курячого яйця і заподіяв страшні шкоди. До 10 годин засіви були знищені зовсім; в инших місцевостях засіви знищені на 80 проц. Тогож дня над Оломунцем перейшов страшний борвій і понищив засіви та повиривав багато дерев.

Комуністи хотіли світової війни.

З Парижа повідомляють, що розглядання документів, викритих підчас ревізії в льокалях комун. орґанізації, виявило, що орґанізації ці діставали значні підмоги з Москви. Згідно з одержаними на 1. серпня вказівками, комуністи мали викликати світову війну, з якої мала повстати заг. домашня війна. Комуністичні орґанізації в Парижі й ин. містах заповіли маніфестації з протестом проти переслідування комунізму. Поліція має приказ не допустити до ком. маніфестацій.

Нові американські гроші.

Міністерство скарбу у Вашінґтоні вже розіслало паками нові паперові доляри для банків. Цих малих долярів розіслано нараз більше, як три і пів біліона, так, що на душу в цілій Америці вийде по 30 долярів. Нові малі гроші зроблені з ліпшого паперу ніж старі. На зменшенню формату долярів уряд заробить річно 1,500.000 дол., а щось заробить теж і на довшому віці долярів. Нові доляри мають портрети визначних Американців: Вашинґтона на однодолярових; Джефферсона на 2-дол., Линкольна на 5-дол., Гемилтона на 10-дол., Джексона на 20-дол., Ґрента на 50-дол., Франклина на 100-дол., Мек Кінлі на 500-дол., Клівленда на 1000-дол., Медисона на 5.000-дол., Чейза на 10.000-дол.

Комуністи вдерлися до арсеналу райхсвери.

В ночі на 27. липня вкрадено з маґазину муніції ґарнізону райхсвери в Пасевальді кілька тисяч револьверових набоїв. Догадуються, що зробили це комуністи, щоби так заосмотритися в муніцію на 1. серпня, в котрім то дні задумували счинити заворушення.

Крівава сутичка з комуністами в Загребі.

Поліція окружила льокаль, у якім відбували тайне засідання загребські комуністи. Комуністи стріляли на поліцію. Поліція відповіла пальбою. Згинуло 3 комуністів, один поліц. аґент ранений. Поліція арештувала кількох комуністів і сконфіскувала документи.

——o——

Градові бурі, громи і зливи

По кількадневній спеці навістили наш край нагальні бурі з громами та сильні зливи,які спричинили много нещасливих випадків та великі матеріяльні шкоди.

Дня 23. липня перейшла над Богородчанщиною страшна буря з громами. Град, величини курячого яйця, знищив засіви. Шкоди сягають 60 проц. загальної вартости засівів. Грім ударив у хату Дм. Сеніва в Росільній. Огонь із хати перекинувся на стодолу та стайню. Згорів мертвий інвентар та більша часть ц. р. жнив. В огні попікся син Сеніва Микола.

25. липня між год. 3—5. попол. перейшла вузькою смугою понад чортківським повітом із заходу на схід градова буря, а сам Чортків навістив при цьому справжній хмаролім. Вода залила в Чорткові частинно 9 домів над Серетом, яку сапери випомповували цілу ніч. Вода ушкодила товари, замаґазиновані в тих домах. Злива ушкодила гостинець. На пів години здержаний був залізничий рух до Копичинець. Град знищив листаті рослини, як тютюн, кукурудзу і то переважно на терені Чорткова, бо в інших місцевостях від граду не було шкоди. Тогож дня навістила хуртовина з громами й копичинецький повіт. У Перемилові від грому згоріли 3 хати й 1 стодола, а в Зарубі 1 хата й 1 стодола.

К. К. 25

Св. Апостол Павло

І стали Жиди один наперед другого кричати:

— Він бунтар! Він богохульник! Він зневажник святині! Він небезпечний злочинець!

А тисячник на це:

— Нічого з цього, що ви кричите, не розберу я!

І каже до війська:

— Ведіть його на замок!

Військо з Павлом рушило на замок. А за військом жидова юрбою тай верещить разураз:

— Страть його! Страть його!

Дійшли так аж до воріт замку Антонії, що був недалеко від святині в Єзекіїному мурі.

Як уже мали вводити Павла в замок, звернувся він із проханням до тисячника:

— Чи дозволиш сказати що тобі?

А тисячник питає:

— Чи вмієш по грецьки?

— Вмію — притакнув Павло. Тоді тисячник:

— Чи не ти цей Єгиптянин, що перед кількома днями зробив бунт та вивів у пустиню чотири тисячі розбишацького народу?

Аж тепер зрозумів Павло, чого це тисячник велів закувати його аж у два ланцюги. Він мав Павла за ватажка розбишак. Того й пішов під святиню з військом, бо думав, що це розбишаки напали.

— Та всеж таки, колиб не це, булиб Жиди вбили мене. Господь прислав його мені на рятунок — подумав Павло й каже тисячникові:

— Ні, не Єгиптянин я! Я чоловік Жидовин Тарзійський, Тарзу, славного города Килікії житель. Прошу тебе дозволь мені промовити до народу, я хочу вспокоїти людей.

— Добре — каже тисячник — говори! — А в душі подумав собі:

— Так пізнаю найкраще що ти за птиця.

Тоді Павло вийшов на сходи, а по боках його стануло двох вояків. І махнув Павло рукою до народу. І як нарід успокоївся та втишився став Павло промовляти жидівською мовою:

— Мужі, брати й батьки, вислухайте тепер моє оправдання перед вами!

Як нарід почув, що він говорить по жидівськи ще більш утихомирився, бо любе було народові рідне слово.

А Павло говорить:

— Я справді чоловік Жидовин, роджений у Килікійському Тарзі. А виховався я в цьому городі при ногах Гамаліїла. І він саме навчив мене добре батьківського закону і був я ревнителем закону, як ви всі тепер. Гонив я християн, вязав та віддавав у тюрму чоловіків і жінок. Посвідчить це й архиєрей і вся старшина, що взяв я був від нього листи до братів і йшов у Дамаск, щоб звязавши привести в Єрусалим християн, що там були, щоб скарав їх.

І оповів Павло свою пригоду під Дамаском, як йому явився Христос і як він осліп і що йому Господь казав робити.

Як дійшов Павло до цього, що Христос сказав йому: „Іди, бо я до поган далеко пішлю тебе!“ — товпа, що доси слухала Павла спокійно, заревла:

— Геть із землі такого! Не жити йому! Відступник! Зрадник!

І кидали одяги в гору та порох у повітря.

Розлютився тисячник:

— То ти замість успокоїти, ще більш розярив народ.

І каже одному з сотників:

— Веди його на замок і бійкою допитуйся, щоб дізнатися, чого так гукають на нього, бо від цеї розяреної Жидівні не довідаюся я ніщо.

І схопили вояки Павла та потягли на замкове подвіря. Там звязали його ремінням та простягнули вже, щоби бити.

У Воютичах, пов. Самбір, вертали під час бурі з поля додому Анна Партика і Тетяна та Катерина Фіялковська. Нараз у них ударив грім. Партика згинула на місці, а дві інші грім приголомшив і вони дізнали ображень.

В Лодзі сиділа підчас бурі при вікні свого дому Елеонора Єзерська із своїм чоловіком і приглядалися хуртовині. З другої кімнати донісся плач дітей, тому жінка попросила чоловіка, щоб заглянув до дітей. Як лише чоловік відійшов, ударив грім, впадаючи до хати через комин. Грім перебив мешкання І. і ІІ. поверха, але не заподіяв шкоди, зате, впавши до мешкання Єзерської, знищив обстановку й убив її біля вікна.

Дня 25. липня ударив грім у хату Ів. Білака в Солонці (пов. Львів); згоріла хата та стодола. Огонь перенісся на будинки Фоґельґурової. Рятував місцевий „Луг". Шкоди є на 6.000 зол.

У Зашкові біля Львова згоріла стодола Насті Різник. Огонь перекинувся на будинки Євки Різник і Пазьки Ільків. Шкоди: 10.000 зол.

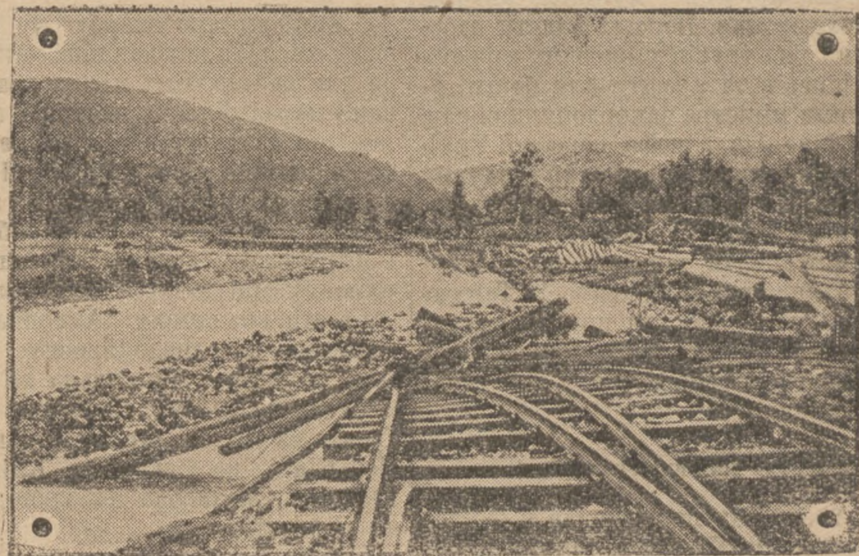
В Анилівці біля Ременова убив грім на пасовиську корову Юр. Шраєра.

Підчас бурі в дні 25. липня згоріло до тла підпалене громом село Ластовиці на Виленщині. В полумі згоріло кількоро дітей. Шкоди дуже великі.

В четвер, 25. липня по 6-ій год. веч. навістила Львів буря із зливою, громами та лискавицями. Лискавки тревали нераз по кілька хвиль без перерви. Стемнілося відразу наче в ночі, а курява знімалася попід хмари. Вихор був такий сильний, що виривав дерева з корінням (напр. на Цитаделі) та поперевертав ліхтарні та телеґрафічні стовпи. У Стрийськім парку і на Повиставовій площі хмари впали так низько, що майже доторкалися прохожих. Буря лютувала дві години.

У богатьох місцях вода дісталася до пивниць і нижче положених мешкань. Інтервенювала вогнева сторожа. Дощ падав до пізної ночі. Сильний вихор повибивав богато шиб. Богато телефонічних проводів перерваних. У цегольнях понищила вода тисячі цегол, що виставлені були для сушення.

КАТАСТРОФА ПОВЕНІ В ЗОМУНІЇ

В Ромунії шаліла недавно буря зі зливами, які спричинили повінь. Зібрані ріки понесли дерева й доми, позривали численні мости й залізничі шляхи. З численних сіл усунено жителів. Більша частина обнятого повінню краю відтята від усякої комунікації. На знимці бачимо знищений повінню залізничий шлях коло Вижниці на Буковині.

Радянські й китайські війська на манджурській границ

Кореспондент ґазети „Петіт Парізієн" повідомляє з Шанґгаю, що мукденський уряд має на границі 200.000 добре озброєних вояків. Радянське військо на границі Манджурії має мати лише 60 тисяч.

—o—

Тоді каже Павло до сотника, що стояв там, щоб випитувати його:

— Хіба годиться вам чоловіка Римлянина та ще й не судженого бити?

Як почув таке сотник, пішов до тисячника та сповістив його:

— Гляди, що хочеш робити? Чоловік цей Римлянин.

Злякався тисячник, пішов на подвіря та спитав у Павла:

— Скажи мені, чи ти Римлянин?

Павло відповів.

— Так.

На це тисячник:

— За велику суму грошей здобув я це горожанство.

А Павло гордо:

— А я й родився римським горожанином.

І велів тисячник розвязати ремені на Павлові і ланцюги скинути тай каже Павлові:

— Прости, бо не знав я, що ти Римлянин. Однак всеж таки задержу тебе в тюрмі, поки не довідаюся защо винують тебе.

І велів відвести його в тюрму.

Жиди довго що шуміли коло замку, та тисячник велів військом розігнати їх.

На другий день тисячник покликав до себе жидівських архиєреїв і всю їх раду, щоб довідатися від них в чому винуватять Павла. Як вони посходилися, велів привести Павла й поставив його перед ними.

Павло глянув пильно на раду й каже:

— Мужі брати, я жив у всій добрій совісти перед Богом до сьогодні.

На це архиєрей Ананія каже до цих, що стояли біля Павла:

— Бийте його, богохульника в лице!

Розгнівала Павла така зневага й він крикнув:

— Бити буде тебе Бог, стіно побілена! І ти сидиш, щоб судити мене по закону, а проти закону велиш мене бити!

Тоді ці, що були близько Павла:

— Ти архиєрея Божого злорічиш?

Павло отямився й каже:

— Не знав я брати, що це архиєрей! А то не обиджав би я його, бо писано: „Не казати меш лихого на князя твойого народу!"

Завважав Павло, що одна часть у раді садукеї, а друга фарисеї. Рішився Павло покористуватися цим і закликав на раді:

— Мужі брати! Я фарисей, син фарисеїв! За надію воскресення мертвих судять мене.

І став говорити про воскресення мертвих, як навчав Ісус Христос.

Як скінчив говорити повстала незгода між фарисеями й садукеями й рада розділилася. Бо по науці садукеїв нема воскресення, ні ангела, ні духа. А наука фарисеїв признає й воскресення й ангелів і духа.

Повстав великий крик. І книжники фарисейської части позривалися з сиджень своїх та казали:

— Нічого лихого не знаходимо в цьому мужеві. Колиж дух промовив до нього або ангел, то не воюймо з Богом.

Бачить тисячник, що завелася велика буча, боявся, щоб не розірвали Павла, а тоді йому прийдеться відповідати, що не оборонив римського горожанина.

І післав вояків, щоб узяли зпоміж книжників Павла, та привели в замок.

Замкнулися за Павлом двері тюрми й він змучений упав на постіль. Однак довго не міг заснути. Ріжні думки не давали сплющити очей. Аж десь перед північчю зморив його сон.

(Дальше буде).

Приєднуйте нових передплатників!

Українське паломництво в Римі

Під проводом о. ректора Бучка приїхало до Риму 110 наших паломників і після відвідання визначніших церков і памятників були дня 15. ц. м. в год. 7.30 вечером приняті на авдієнції у св. Отця. Про авдієнцію у Папи подає „Корієре д' Італія" з дня 24.:

„Св. Отець приняв паломництво Українців зі Сх. Галичини під проводом Преосв. Шептицького, українського митрополита зі Львова й о. ректора Бучка. Паломники були уставлені рядом у „Клементинській Салі", де св. Отець обійшов усіх, подаючи кождому руку до поцілування. Поздоровляючи митрополита, дякував йому за послання, заслане наперед св. Отцю, що попереджало паломництво. (Послання те було поміщене в однім із попередних чисел „Правди"). В цім посланню висловлено найщиріші бажання Його Святости з нагоди Його священичого ювилею, як також з нагоди заключення Лятеранського договору, а закінчено побажанням щоби всі заблукані повернули в лоно одного пастиря: св. Петра.

Св. Отець проголосив опісля батьківську промову, висловлюючи своє особливше задоволення, що може приняти у себе таке визначне паломництво, в якім заступлені всі кляси й верстви суспільности і ведене так щирим пастирем. Він знає дуже добре їх відданість і пожертування, гідні у всім історії їх славного народу, так привязаного до римської церкви.

Св. Отець хоче уділити благословенства зі щирого серця всім святим замислам, всім дорогим паломникам, їхнім пастирям і священикам, всьому тому, що вони мають на серці і на думці. Але наперед хоче їм дати памятку про паломництво, бажаючи, щоби це кожний присутній уважав як дарунок з його власної руки, саме медалик св. Тереси. Перед уділенням благословенства митрополит Шептицький переложив промову св. Отця на мову українську, після чого св. Отець кинув салю, витаний поважною маніфестацією синівської любови".

Рівнож „Оссерваторе Романо" з дня 22. приносить довшу статтю про авдієнцію у св. Отця.

Вечером після авдієнції митр. Шептицький приняв у себе всіх паломників угощуючи їх мороженим і вином і при цій нагоді всі присутні уладили велику маніфестацію нашому заслуженому князеві Церкви, дякуючи йому за його труд. Пр. співі вечер протягнувся поза північ.

На другий день українські паломники зложили прегарний вінець на могилі Незнаного Жовніра, положеній при памятнику кор. Віктора Емануїла. Про зложення вінка на могилі Незнаного Жовніра видала офіціяльна агенція Стефані комунікат, який був поміщений у всіх італійських щоденниках разом з фотографіями.

Вечером виїхали паломники на короткий побут до Неаполю.

Присилайте передплату!

Вісти з Далекого Сходу

Китайська нота про комуністичну аґітацію.

Китайське посольство в Берліні оголосило зміст ноти, яку китайський уряд доручив всім державам. В ноті говориться про це, що китайські власти довідалися були про пляноване тайне засідання комуністів в радянськім консуляті в Харбіні. В виду цього китайські власти перевели ревізії в цьому консуляті. Підчас ревізії найшли богато тайних документів. Між ними найдено плян в справі зорґанізування замахів на визначних осіб в Нанкіні і в инших китайських містах, інструкції для зорґанізування тайних динверсийних відділів, та плян акції для поширення комуністичної аґітації і викликання домашньої війни.

Арештування радянських урядовців.

З Харбіну доносять, що китайські власти арештували понад 300 радянських урядовців, занятих на східно-китайській залізниці. Китайські власти закидають їм, що вони підбурювали своїх земляків проти китайських властей. Крім цього китайські власти арештували ще 42 урядників, в тому числі і 8 жінок в місцевости Поґранічная, звідки вивезли їх до вязниці в Харбіні.

Китай звертається до Ліґи Націй.

Льондонський „Таймс" подає телеґраму, що в Нанкіні відбулася нова конференція партійних провідників під проводом Чанґ-Кай-Шека, яка видала таку заяву: „Національний уряд має далі дбати про те, щоби дійти до мирного порозуміння з радянським урядом у справі східньо-китайської залізниці. Уряд має здержатися від усіх воєнних заходів і обмежитися до оборони навіть у випадку, якби радянський уряд умисно порушив пакт Келльоґа і тим порушив мир світа, тоді китайський уряд повинен у згоді з артикулами 12, 16 і 17 статуту Ліґи Націй звернутися до Ради Ліґи Націй з просьбою о посередництво". Китайські посли за кордоном одержали наказ негайно повідомити про це рішення уряди, при яких вони акредитовані. Ґазета „Дейлі Телеґраф" повідомляє, що китайський посол у Фінляндії мав одержати наказ негайно виїхати до Москви й там розпочати переговори.

Хто має посередничити.

Німецька аґенція „Телеґрафен-уніон" покликається на телеґраму „Асосіейтед Пресс" з Нового Йорку, що урядові кола в Вашинґтоні бажали би, щоби Німеччина взяла на себе посередництво в радянсько-китайському конфлікті, бо вона однаково добре заприязнена з обома сторонами. Америка могла би взяти на себе ролю посередниці лише на просьбу всіх инших держав. Японія, з огляду на свої інтереси в Манджурії взагалі не може входити в рахунок. Тимчасом инші вістки кажуть, що китайський посол в Токіо звернувся до японського міністра закордонних справ Шідегари з просьбою, щоби саме Японія взяла на себе посередництво між Китаєм та Радянським Союзом. Китай не хотів би, мовляв, звертатися до посередництва Ліґи Націй (після того таки звернувся — прим. ред.) або якої третьої держави, а хотів би вступити в безпосередні переговори з Радянським Союзом. Тому одначе, що засоби получення між Китаєм та Радянським Союзом перервані, Китай просив би Японію повідомити про його замір радянський уряд. Японський міністр висловив надію, що безпосередні переговори дійсно приведуть до ліквідації конфлікту. Одначе Японія візьме на себе ролю посередника лише тоді, коли обидві держави запросять її до цього. Однак взагалі Китаєві, здається, залежить на мирному посередництві. І так французька телеґрафічна аґенція Аваса телеґрафує з Шанґгаю: Уряд у Нанкіні не ховається зі своїм бажанням уникнути конфлікту з Радянським Союзом. Президент нанкінського уряду маршал Чанґ-Кай-Шек поробив у богатьох державах заходи в справі збільшення їх посередницької діяльности.

Японія не бере участи у французько-американській акції.

Віденська преса публікує телеґраму з Токіо, що японське міністерство закордонних справ ще досі не одержало офіціяльного повідомлення про акцію державного секретаря Стімсона в справі полагодження радянсько-китайського конфлікту. Через це японське міністерство не уважало за можливе взяти участь у французько-американській акції. В Японії мають враження, що инші держави занедбують її дипльоматично в цій так важній для неї справі.

Китайсько-большевицькі переговори.

З Харбіна повідомляють, про успішність китайсько-большевицьких переговорів між ґен. консулем Мельніковим і ґенералом Чанґ-Сю-Ліянґом. Представник Китаю домагався передовсім понехання комун. пропаґанди, вважаючи сх.-кит. залізницю чисто торг. підприємством. Мельніков висловив бажання, щоби привернено стан, який був попередно. Державний департамент у Вашинґтоні одержав вістки, що Китай признає інтереси СРСР на сх.-кит. залізниці, та що не гадає конфіскувати цього шляху. Большевицько-китайські переговори відбуватимуться в Берліні. Китайський посол у Вашинґтоні повідомив про це берлінський уряд. Переговори йтимуть при співучасти представника німецького уряду.

Бунт китайського війська.

Аґ. Тасс повідомляє з Чіти, що в Уддзіні (містечку біля Харбіна) збунтувався китайський полк. Вояки сплюндрували торговлі і склади на гол. вулицях.

——0——

Жертви.

о. Гр. Бойко прислав через нашу Адміністрацію 23·35 зл. на Інвалідів У. Г. А. На суму сю зложилися: 8·35 зл. збірка на весілю Василя Мота в Погорільцях, яку самочинно зарядили весільні гості. Честь їм за се! Крім сего зібрано в церкві в Погорільцях 15 зол.

——0——

Не погодиш вогню з водою

(Християнство і комунізм.)

(Докінчення).

3. Християнство й суспільне питання.

Суть християнства є наскрізь релігійної природи. Так, якраз релігійний основний характер християнства вимагає, скажім сміло, його початкової рівнодушности в чисто земських квестіях суспільности, економічних справах й соціяльної етики у нинішнім її значінню.

Християнство розвязує ті квестії о много глибше ніж це можуть осягнути відносно жорстокі, це є крайні средства найкращого соціяльного законодавства, а навіть суспільного перевороту.

Християнство побіджає багатство, скажім точніше: односторонний капіталізм, цей вислід чисто земського й ворожого моралі світогляду, — много основнійше, й визваляє убожество та надає йому більше щастя ніж змоглиби це вчинити всі людські зусилля.

Христова проповідь вимагає часто повторюваними словами: „Горе вам багачі" того, щоби люди забезпечилися перед небезпеками, які пливуть із надуживання багатства.

Христос нігде не опрокидає власности чи багатства, як такого і цего Йому навіть не потрібно. Він благословить пильний труд. Його притчі залюбки розказують про дбайливість, трудящого купця. Але над усім панує головна засада: Не журіться про ніщо, шукайте Божого царства, а все проче природа сама зі себе дасть вам.

Познакою й услівям доброго вживання багатства є милостиня. Загально кажучи є ними чинна любов ближніх. До неї вбогий має право.

Милосерність у тій формі, у найширшім своїм обємі, як також і в поняттю нині так конечно потрібної й усі кляси суспільности обіймаючої добродійности, є вихідною точкою для науки Христа і св. Отців. А саме: що багач не є неограниченим паном і власником, але відвічальним управителем Богом йому наділених ленних дібр.

О. Гайнріх Пеш висказав цю думку такими словами: „На кождій власности тяжить соціяльна гіпотека".

З тої науки християнського солідаризму випливає навіть досить далеко йдуче обтяження приватної власности в користь цілої суспільности.

Але в християнстві цей солідаризм має релігійний підклад.

Убожество в науці Христа є поняттям головно моральним, а не виключно соціяльним. Убожество само в собі не є ні добре ні зле.

Також і в ньому є небезпеки, що загрожують спасенню душі. Однак воно робить чоловіка більше спосібним до цеї внутрішної свободи, яка супонує християнське сповнювання обовязків.

Вискаэ: „Убогі духом" не є ніяким „ослабленням" Христових слів: Блаженні жебраки і вбогі!

Убогим поручає Ісус передусім працю в кождій її формі, як Богом вказану дорогу до того благородного середного стану який без сумніву стояв перед очима, по думці Отців Церкви, самому Ісусови Христови і Його безпосередним наслідникам.

З Христової науки про власність та її вживання, про вирівнання клясових противенств, випливає це консервативне потурання тогочасному ладови, оскільки він не ставить перепон у дорозі до Божого царства.

З иншої сторони, випливає також і конечність у д у х о в н е н н я всего, що цьогосвітне через внутрішну релігію, та його поборювання, яке степенується аж до засадничої ворожнечі до всякого зловживання, головно-ж до браку любови у тих, що посідають багатство і владу.

4. „Комунізм" перших християн.

Послідовно, по науці свого Засновника, християнство подає нам у своїй історичній появі образ добровільної широко зачеркненої добродійности, і то вже тоді, коли, як каже Тертуліян, „Ще Кров Христова гарячійше й могутнійше кружила в містичнім тілі Христа".

Про комунізм, у нинішнім його значінню, не може тут бути ані мови, а це зі слідуючих причин.

Комунізм проявляється у двох видах. Він є або к о м у н і з м о м н а с и л ь с т в а і примусу, на засаді: Товаришу, що твоє — це моє, а як не схочеш бути моїм товаришем то..., або є він к о м у н і з м о м л ю б о в и, на засаді: „Ти є моїм братом у Христі; та сама Кров Спасителя спасла мене й тебе, тому що моє це є й твоє!

Такий комунізм любови панував у первіснім християнстві, але виключно лише такий. Про примус віддавання приватних дібр не було там мови.

Ясно й виразно каже св. Петро до Ананії, що згрішив був проти того комунізму: „Чиж те, що ти мав, не було твоє, і що ти продав не в твоїй було власти?"

Слова ті ніяк не вказують на комуністичний суспільний устрій. Н і г д е не жадає св. Петро зречення приватної власности. Обі великі промови Апостола виразно подають „Християнську програму".

На запит слухачів: Що нам робити? — зовсім не завзивають їх до віддачі своєї власности але ставлять їм домагання чисто релігійної природи: „покайтеся і хреститься".

І „комунізм" у тому виді стрічаємо л и ш е в в Єрусалимі. Чи ж прочі первісні християнські громади малиби бути менше совершенні в християнстві?*)

Якщоби комунізм був основною чертою первісної Церкви, то чому не стрічаємо ніяких його слідів у многих инших свідоцтвах?

Ні св. Яків, той „провідник першої комуністичної громади", ні с в. П а в л о, той „перший християнський волоконний робітник" не завзивають у своїх посланнях до комунізму. Оба вони однак поучують, як належить справедливо вживати дочасних дібр та виступають проти насильств і несправедливости.

Острими словами картають вони робітників і вбогих за лінивство та полювання за дурничкою — милостинею й заохочують до праці та совісного сповнювання обовязків свого стану.

Основна думка Павлової, доторкаючої соціяльну ділянку проповіди — се х р и с т и я н с ь к а є д н і с т ь - с о л і д а р н і с т ь. Наводячи примір людського тіла й його поодиноких членів, які спільно і згідно працюють для власної користи і в хосен усього тіла, св. Павло доказує, як конечна солідарність у християнстві.

Подібні думки про любов ближніх, справедливість, виховання у внутрішній, духовій свободі підчеркують у своїх посланнях і инші Апостоли. Вониж знали науку свойого Вчителя. Н е я к и й с ь н о в и й е к о н о м і ч н и й, г о с п о д а р с ь к и й л а д хотів завести Христос, але бажав виховати н о в о г о ч о л о в і к а, котрий перенятий Христовим духом зуміє на підвалинах Євангельської науки витворити й новий, справедливий спосіб господарювання дочасними добрами.

Знав Христос, знали й Апостоли силу золота, нестримну захланність, могутні спокуси самолюбства, жорстокости, жадоби почестий та невірства, яким улягають ті, що посідають те золото, яким відданий майже всеціло й нинішний капіталізм та його поодинокі представники: великі банкирі, фабриканти, всякі „королі" трестів, картелів, монополів і пр.

Тому завзивали вони до рішучої боротьби з жадобою мамони як багатих, так і бідних.

Не вчили вони, що справедлива розвязка соціяльного питання лежить у скасованню, на комуністичний лад, всякої власности, але голосили й підчеркували те, що чоловік є лиш дочасним завідателем усіх земських дібр і мусить руководитися в уживанню їх правдивою любовою ближніх.

Колиби всі люди, чи багаті чи бідні, взяли собі до серця отсю науку Христа й стали жити після Його заповіди: „Люби ближнього, як самого себе", в тій хвилі зникли би всі випливаючі зі жадоби мамони кривди й насильства. В тій хвилі булаби рішена одинока справедлива розвязка соціяльного питання.

5. Усовершення соціяльного життя в християнстві.

З усього досі сказаного виходить ясно, що християнство по своїй суті не є с о ц і я л ь н и м р у х о м, але має в собі безмежну спромогу у с о в е р ш е н н я с о ц і я л ь н о г о ж и т т я всього людства. Усовершенення те поступає успішно лиш у тих суспільностях, які перенятї духом св. Євангелія в приватнім, родиннім і публичнім, громадянськім життю живуть після християнських засад.

Варварське невільництво, яке від непамятних часів клеймило чоло навіть

---

*) В нинішних часах такий „комунізм любови" істнує по монаших чинах. Тут обіймає він не цілі кляси й суспільности, але поодинокі гуртки людий. Вони для спасення власної душі, Христа ради, вступаючи в монаше життя, д о б р о в і л ь н о зрікаються права до своєї приватної власности і спільно служать нею ціллям свого чина.

висококультурних народів, у старині греків, римлян, у новійших часах жителів старого й нового світа — зникло з лиця землі лише завдяки благородному впливови християнства на поодинокі суспільности й їх законодатні установи. Завдяки томуж впливови зникли й останки того варварства: кріпацтво й панщина, які крівавими стрічками записані в історії українського народу.

Модерне поганське вільнодумство, і марксівський соціялізм це лиш ложні, самозванчі „пророки" соціяльного „спасення" світа.

Не дали вони й не в силі дати ні найменшої полекші на нинішні суспільні болячки світа. Вони їх ще збільшують і розятрюють.

Відстрашуючим приміром цего, безвихідний моральний і матеріяльний хаос у нинішній соціяльній, „селянсько-робітничій" комуністичній державі за Збручем.

Одиноким ратунком у нинішних невідрадних соціяльних обставинах світа — є безуслівний поворот до Христа, до Його Церкви і основна обнова життя після засад св. Євангелія, яке голосить: „Люби ближнього, як самого себе".

(За Гайнріхом Шміцом Т. І. опрацював *о. Володимир Яценків).*

ДОПИСИ

ДАЛЯВА, ПОВ. ДРОГОБИЧ. *Відкриття Хрестної Дороги).* Случайно ц. р. зайшов я в село Даляву, якраз в сам день Празника Вознесення, котрий не затреться в моїй памяти ніколи. Погода сприяла, маси народу зібрались на сей празник з дооколачних сіл: Гаїв, Солонська, Болеховець, Раневич, Вороблевич і ин. Не стрічав я ніде так величавого празника. До збільшення величавости його причинилося ще торжественне відкриття „Хрестної Дороги". Всюди, куди поглянеш видно тут працю Всч. о. Льва Шумського і його Вп. Дружини п. Стефанії з Авдиковичів. Війшовши до величавої церковці, побудованої перед війною Впр. о. Йосифом Чеховичом, теперішним парохом, правдоподібно в Річиці коло Угнова. Вправді брак іконостасу і церква немальована доси ще, але всюди все прибрано як мало де в котрій церковці. Всюди гарні обруси, в українськім народнім стилю вишивки, ручники, хоругви, фелон, балдахим до обходу, ризи для діяконів, мистецької роботи шаль, ленти вишивані, для дівчат з написом: Дівоче Брацтво Преч. Діви Марії в Даляві, стяжки до хоругов, і много, много инших, на причуд гарних річей. Все те муравлина дволітна ручна праця дівчат і жінок місцевих і їх дари в полотні і грошах. Все те виготовлене під бачним оком Вп. Добродійки Шумської. Не мож налюбуватись і чоловік думає: коби так всюди. До торжественної Сл. Божої станули трьох священиків Впр. оо. Шевчук, декан з Болеховець, сов. Рудавський з Гаїв і місцевий о. завідатель. Підчас Служби Божої співав на причуд гарно хор з Гаїв Вижних під проводом п. Добоша з Болеховець. По Службі Божій і обході відбулось посвячення хрестів і отворення Хрестної Дороги. При посвяченню кождого хреста виголосив прекрасні науки золотоустий бесідник о. катех. Подоляк з Дрогобича до зібраного численно народа. Слід зазначити, що щира подяка належиться тим кільканайцятьом господарям, що дарували матеріял на хрести, а сором тим приклонникам сельробівства, що відраджували другим, а самі не то, що нічого не дали, але ще неначе на клини підчас хрестних проповідий кільканайцять метрів за парканом стояли в шапках та капелюхах „на бакір". В той спосіб показували свою „ідею", вичитану із їх „патріотичних" ґазет. Молодь з виняткoм кільканацяти молодців, затроєна ворожим духом до справ Церкви і релігії, не йде слідами своїх батьків, котрі любили свою Церкву. Мудруйте, мудруйте, шановні сельробівські патріоти. Але ви не знищите св. Церкви, прийде час, що ви опамятаєтеся в вашій руїнній роботі. Щире признання належиться дівчині Марії Пристай, котра прислала з Канади 20 дол. на купно образів до Хрестної Дороги і тим парохіянам, що вкопували до пізної ночі хрести під церквою. Чужий я, кличу до вас Далявці та молодіжи: любіть свою Церкву, св. Віру, свій обряд. Заложіть гарний хор на славу вашому селу, закладайте читальню і кооперативу. Киньте ті ворожі св. Церкві облудні науки, любіть свій нарід. Вам на славу нехай буде Хрестна Дорога у вашім біднім селі і на пожиток ваших душ. А вашому Всеч. о. Шумському дай Боже сил до праці на дальше. Здається задумує він і в другім селі заложити Хр. Дорогу. Помагай Бог на славу Церкви Святої і на славу і побіду українського народа.

Гість із далека.

ЯК ЗАБАВЛЯЮТЬСЯ ЗАГРАНИЧНІ БАГАЧІ

Заграничні багачі літні вакації переводять звичайно по ріжних купелевих місцевостях, переважно над морем. Та тут, щоби не нудитися, видумують всякі коштовні забави. Ось тих трьох молодців, що їх бачимо на знимці, видумали собі одну таку цікаву забавку. До деревляних дручків поприпинали ґумові наповнені воздухом бальони та немов човном возяться по морі. Ще й припняли до того вітрило, щоби не треба було працювати веслом.

Край, у якому панує згода

Напевно цікаві будете знати, що це за край; де він лежить? А може неодин з читачів, прочитавши отсі слова заголовка, усміхнеться, хитне головою і подумає, що в сих словах мусить критися якась неясність і, що прямо неможливе, щоби в якомусь краю, замісць безустанних спорів і колотнеч, між суспільністю панувала згода. Так думаємо ми, Українці, бо ми аж надто привикли глядіти на безперервні сварки та роздори, які між нашим народом вже здавна поширилась.

День у день глядимо на незгоду і спори в річах як великих так і малих. Та найбільше незгоди ізза ріжних дурничок, особистих порахунків, котрі розбивають єдність цілої нашої суспільности тоді, коли та єдність найбільше потрібна.

Неодин наш чоловік має всі зособи, потрібні до життя, добре йому ведеться, ніщо не долягає, ніхто не зачіпає. Але такий наш землячок сам собі напитає журбу й клопіт та притику до ворожнечі зі своїми співгромадянами. Коли має спокій із маєтковими справами, тоді зачинає вганяти за почестями й „гонорами". І на тім тлі повстають процеси і ріжнородні, безпотрібні часто, тяганини по судах, що руйнують так много наших людий. І так не один раз наші людоньки, замісць дороблятися, сходять на жебраків. А винен тому брак згоди й братерства, яких у сьогоднішну пору нам так треба.

Та не тільки поодинокі люди ведуть такі безглузді непорозуміння між собою. Такі роздори і крамоли спричинюють і ширять теж деякі провідники наших політичних партій, яких чимало в нас останніми часами намножилось. Партії ці головно й тому повстають,

щоби тим успішнійше могли одні з другими воювати й щоби тим чином видвигнути себе на першорядне місце. А за собою тягнуть такі партії нераз здібних і талановитих людий, котрі моглиби віддати велику прислугу народній справі.

Але вернім до властивої теми. На північний захід від нас лежить країна, що називається Норвегія. Край гористий і може не такий багатий, як наша Україна. Має однак високо культурне та освідомлене населення. В сім краю часописів і книжок пожиточних читається кількадесять разів більше ніж у нас. Країна ся тішиться добробутом а передусім лагідним і тихомирним населенням.

Передвоєнні часописи принесли були цікаву новинку, що кидає ярке світло на гарні відносини в сім краю. До столичного міста Норвеґії прибуло двох наших українських інтеліґентів. Оглядаючи, в товаристві Норвежця, величні будівлі та славні памятки норвежської столиці, запримітили, що судовий будинок стояв замкнений. А що оглядали місто в будень, тому зараз звернули увагу Норвежцеви, чому в них не урядують у суді того дня. Та як велике здивування було в українських інтеліґентів, коли одержали відповідь Норвежця. А відповідь була така: „У нас, в Норвеґії, судять дуже рідко, звичайно кілька разів до року і то судять переважно за малі провини. А не судять, бо нема за що судити. Тому й будинок судовий замкнений". Одержавши таку відповідь, мусіли наші інтеліґенти чимало здивуватися, тимбільше, коли прирівняли тутешні відносини в Галичині.

Заразом зі сего приміру переконуємося наглядно, що тільки там, де ще просвіта, ся освідомлюча сила, не сповнила своїх благородних завдань, тільки там й у такому краю можуть його горожани так безустанно ненавидітися і делікатно кажучи „пожиратися" між собою.

В. Г—ний.

До Підлися на Маркіянове Свято!

Вже від ряду літ українське громадянство улаштовує на Підлиській, Білій Горі велике народнє Торжество в честь великого галицького Пробудителя й Поета, Маркіяна Шашкевича. Народнє це торжество уряджує що року в гарній, літній порі жнив Товариство ім. М. Шашкевича в Золочеві й цего року свято заповіджене на неділю, 11. серпня, а в разі слоти, на слідуючу неділю, 18. серпня. Свято в Підлисю стягає що року в Маркіянові улюблені сторони многотисячні маси народу. Кожний свідомий Українець(нка), оскільки має можність, спішить під хрест-памятник великого Поета, щоби взяти участь у Його святі, щоби бути присутнім на Архієрейській Службі Божій і панахиді та щоби загрітись патріотичними промовами. Та свято в Підлисю має ще більше своїх принад-розрад. В першій мірі спішить наш народ, щоби під Памятником вітцого поета Маркіяна віддати поклін Його великим заслугам, бож він перший сказав укр. народови: „Нам ще свободонькы сонічко заблисне, ти не неволі син".

В. Г.

Новинки

Свято поляглих на Маківці відбудеться цього року в дні 4. серпня, заходом Т-ва Охорони Воєнних Могил у Львові в порозумінні з філією ТОВМ у Сколім. Учасники зі Львова мають зголоситися заздалегідь у впорядчика прогульки д-ра Івана Ґижі (Руська 20, Дністер, І. пов.) і зложити на його руки найменше 5 зол. титулом завдатку на залізничу карту і нічліг у Тухлі. Кошти Подорожі зі Львова і з поворотом винесуть ок. 12 зол. від особи, бо Т-во поробило всі заходи в справі залізничої знижки, яка певно буде признана. Хто зголоситься скорше, може рефлектувати на знижку. Ті, що зголосяться в останній хвилі, знижки не дістануть. Відїзд зі Львова: в суботу, 3. серпня, в год. 16.10 пополудни з головного двірця; приїзд до Тухлі, де будуть приготовані нічліги, в год. 20.04 вечером. В неділю рано рушить прогулька під проводом д-ра Ґижі й інж. Захара Рудика на стрілецькі могили на Маківці, де в год. 11. передпол. відбудеться поминальне богослуження і проповідь, після чого учасники зложать поклін могилам Героїв. Поворот до Львова: відїзд з Тухлі в год. 18.01, приїзд до Львова в год. 22.10 вечером. Головна Рада Т-ва Охорони Воєнних Могил у Львові просить усі доокола́чні громади взяти масову участь у святі під проводом своїх священиків і з процесіями, а охочих з околиць на шляху Львів-Стрий прилучитися до львівського поїзду.

Нова почтова аґенція. З днем 1. серпня ц. р. урухомлена в селі Осівцях к. Бучача почтова аґенція другого степеня у всіх ділянках почтової служби.

Стягнені з обігу банкноти тратять вартість 31. ц. м. Банк Польський пригадує, що стягнені з обігу банкноти 10-, 20- і 50-золотові з датою 28. лютого 1919 р. і 15. липня 1924 р. тратять свою вартість дня 31. липня ц. р. Вимінює ці банкноти до 31. ц. м. тільки централя Банку Польського у Варшаві.

Трус у священика. Постерунок держ. поліції в Калуші перевів дня 17. липня ц. р. докладну ревізію в помешканні о. Михайла Чорнеґи, пароха Студінки, одного з найактивніших священиків Калущини. Ревізія тревала від 8. до 11. год. передпол.; на час ревізії мещканці цеї хати були інтерновані. Перетрисили точно всі убікації і стрих, перевернули бібліотеку, перечитували записки й кореспонденцію, заглядали за образи, за дивани і в кишені, шукаючи за протидержавними письмами. Нічого потрібного їм, очевидячки не знайшли.

Совітський літак в Варшаві. Через Варшаву має перелетіти совітський літак „Крила Совітів", що відбуває окружний лет: Москва, Берлін, Париж, Рим, Варшава, Москва. Літаком пільотує Ґромов.

Присуд на Скіцького і Штокала затверджений. Найвищий суд розглядав справу Скіцького й Штокала, яких львівський суд присяжних присудив був на кару по 4 роки тюрми за участь в нападі на почту при вул. Глибокій. Скіцький і Штокало відповідали перед наглим судом, що засудив 6-ох учасників нападу, але наглий суд признав себе що до них некомпетентними і передав справу судові присяглих. Найвищий суд затвердив присуд.

Арештування високого урядника в Варшаві. Політична поліція в Варшаві арештувала одного з визначніших урядників, занятого спершу в військовім комісаріяті, а опісля в варшавськім воєвідстві під закидом шпигунства. Арештування цього високого адміністрацийного урядника під закидом шпигунства викликала в Варшаві велике враження. Слідство в цій справі ведеться в великій тайні так, що одна з ґазет, яка подала деякі дані з перебігу слідства була сконфіскована.

Страшна смерть робітника. На залізничім шляху Львів—Мшана впав під колеса переїжджаючого поїзду 25-літний робітник заряду почт і телеґрафів Петро Шнейко й погиб на місці. Нещасний мешкав у Довгомостищах.

Величезні шкоди в Рудеччині. В часі повені вилив Стрвяж і Богозівка, а опісля Дністер на простори від Долобова по Саську Домініканську в рудецькому повіті. Затоплені всі сіножати і пасовиська, положені над ріками, разом около 6.000 (шість тисяч) морґів, з того 3.000 селянських, а 3.000 поміщицьких, але винаймлених селянами. Від повені найбільше потерпіли громади: Болозів, Острів, Загіря, Хлопчиці, Чайковичі, Погірці, Подільці, Сусолів, Мости, Монастирець, Свинюша, Тартаків, Колодруби і Сасьпа Домініканська. Крім того вода залила всі управні поля в громаді Тартаків разом із забудуваннями та знищила дві хати. Частинно залила вода управні поля в громадах: Чайковичі, Сусолів, Мости і Колодруби. Шкоди величезні. Найбільше потерпів Тартаків, де все знищено, бо в тім селі дуже довго стояла вода. На залитих полях пропали бараболі, а в значній частині збіжа. Сіно в копицях і покосах поплило з водою, а скошену траву залила вода.

——o——

Ціни збіжа.

Пшениця двірська 44·50—45·50, жито галицьке 23—23·50 ячмінь на мливо 22·25—23·25, овес галисякий 21—21·50, кукурудза румунська 29·50—30·50, горох пів-Вікторія 53·25—57·75, горох пільний 38—40·50, бобик 27·50—28·50, вика 35·10—36·50, сіно солодке краєве прасоване 6—7, солома прасована 4—5, гречка 28·50—29·50, лен 65—67, лубінь синій 25—26,¹ мука пшенична 65 прц. 74—76, мука житня 70 прц. 42—43·50, отруби житні 15—15·50, отруби пшеничні 15·59—16, крупи гречані 57·75—59·75, крупи ячмінні 42—43, пенцак 40—41, макухи льняні 41—42, мак синій130, сивий 90—100.

——o——

Переписка Адміністрації

Всеч. уряд парохіяльний в Садках. Гроші ми одержали. Передплата за 5 прим. „Правди" вирівнана по день 15. ІІ. 1930 р.

Відповідальний редактор Антін Лотоцький.
З друкарні Сп. „Діло", Львів, Ринок 10.